

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

AMANDA QUICK CÂND EA VISEAZĂ

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

 DREAM
BOOKS

1

–M-ai otrăvit.

Vorbele ieșeau într-o mormăială nedeslușită, nu precum țipătul de furie dorit de Maggie Lodge. Drogul o cufundase într-un coșmar. Cabinetul doctorului Emerson Oxlade, specialist în analiza viselor, începu să se învârtă. Bucăți de perete deveneau transparente.

–Calmați-vă, domnișoară Smith. Oxlade vorbea pe un ton aspru, autoritar. Amintiți-vă că aveți nervii într-o stare delicată și deci predispuși la isterie. De asta ați venit la mine pentru terapie. Încerc să vă ajut.

Oxlade o știa drept domnișoara Smith pentru că se programase sub acest nume. Era vechiul ei obicei de a folosi o falsă identitate când își făcea programări la experți în domeniul analizei viselor. Inițiasse acest procedeu după ce fusese externată din Spitalul de psihiatrie Sweet Creek Manor și îi fusese de folos. Dovada eficienței sale era că nu mai fusese internată în alt ospiciu de când plecase de la Sweet Creek.

–N-am venit aici pentru terapie, spuse ea. I-am zis clar asistentei că mă programez pentru o consultație. N-am probleme cu nervii. Nu sunt isterică, la naiba! Sunt furioasă.

Dar probabil știa că dădea impresia că se afla în pragul unei crize de isterie. Ar fi trebuit să țină seama de avertismentul primit săptămâna trecută, când intrase în cabinet pentru prima dată. Spațiul era inundat de umbre invizibile.

Își spusese că energia negativă fusese lăsată acolo de unii oameni cu probleme care veniseră la Oxlade pentru a-i ajuta să scape de coșmaruri. Acum se întrebă cât din materia întunecată fusese lăsată acolo de însuși Oxlade.

Nu era prima dată când se aventura într-un bazin de energie atât de turbure încât era imposibil să distingă sursa. Dar, dacă și-ar fi făcut o regulă din a nu merge într-un spațiu saturat de coșmarurile altor persoane, ar fi fost ținută în casă. Sensibilitatea ei îi făcuse destule necazuri în viața personală. Nu avea să-i permită s-o transforme într-o suferindă de agorafobie.

– Te asigur că nu ai fost otrăvită, pufni Oxlade. Stimulentul meu are niște efecte secundare, dar majoritatea oamenilor le găsesc plăcute, chiar captivante, cu condiția să aibă pe cineva care să-i călăuzească de-a lungul experimentului. De asta sunt eu aici. O să-ți arăt cum să folosești la maximum talentul dumitale de a avea vise lucide¹. Împreună vom realiza lucruri mărețe.

– Ticălosule!

– Ți-am dat o doză foarte ușoară, fiind prima dată. N-am folosit-o niciodată pe cineva cu puternica dumitale abilitate de a visa. N-am vrut să exagerez. În câteva minute, vei fi adâncită într-o stare de vis lucid. Stimulentul are efecte hipnotice. Te va face să devii extrem de influențabilă. Asta îmi va permite să preiau controlul trăirii dumitale.

– Încetează, spuse ea încercând să se opună senzației îngrozitoare că mintea începuse să se desprindă de trup. M-ai drogat, impostorule! Nu ești mai bun decât ceilalți.

Deocamdată nu avea să strige pentru ajutor. Trebuia să se concentreze pentru a-și învinge viziunile și pentru moment nu putea face două lucruri în același timp. Prioritățile erau clare: mai întâi să scape. Să țipe mai târziu. Inevitabilele coșmaruri aveau s-o urmeze, fără îndoială, dar putea să facă față viselor urâte. Era expertă.

Își ridică privirea spre tavanul care dispărea, căutând o strategie.

– Nu te împotrivi efectelor, spuse Oxlade. Asta va face procesul mai dificil. Rămâi calmă.

– Taci din gură!

– Vei învăța să-mi accepți stimulentele, domnișoară Smith. O să te călăuzesc eu.

Încă vorbea în maniera impersonală a unui doctor care știa ce era mai bine pentru un pacient, dar acum ea simți un element îngrijorător strecurat în vorbe. Poftă. Nu de natură sexuală. Un fel de dorință bolnavă.

¹ Persoana care visează este conștientă că visează și că visul este în curs de desfășurare. (n.tr.)

„Ar fi trebuit să observ mai devreme această vagă ciudățenie“, își spuse ea.

Dar prima consultație păruse să decurgă bine, în ciuda energiei din cabinet. Oxlade era ultimul dintr-un lung șir de doctori, terapeuți, vraci și escroci pe care îi întâlnise în anii trecuți, dar el era cel cu cea mai respectabilă reputație. Scria articole pentru reviste științifice și medicale. Tinea prelegeri ca invitat al unor instituții academice renumite.

După prima consultație, Oxlade fusese dornic să o programeze pentru o serie de ședințe. Acum ea știa de ce fusese așa de entuziasmat. Era obsedat – nu de ea ca femeie, ci de abilitatea ei de a visa lucid.

Nu era prima dată când se găsea într-o astfel de situație, dar nici unul din ceilalți așa-zisi experți nu încercase s-o drogheze. Oxlade se strecurase dincolo de protecția ei, de obicei riguroasă.

Pereții și podeaua erau acum aproape invizibile. Biroul lui Oxlade și rafturile de cărți ticsite de volume grele și de reviste academice pluteau prin aer în jurul ei.

– Mai durează doar câteva minute, domnișoară Smith, și vom fi gata să începem călătoria prin uimitoarele dumitale vise, spuse Oxlade.

Ea își dădu seama că îl putea auzi, dar nu-l mai putea vedea. Asta nu era bine. Cu grijă, își întoarse capul pe pernă, căutându-l pe cel care o chinuia.

Oxlade pluti în fața ochilor ei. Era instalat în fotoliul de piele, cu pantalonii croiți pe comandă ridicați artistic peste gleznelor încrucișate, pipa înțepenită în colțul gurii și carnetul de notițe la îndemână. Inelul de aur cu sigiliu de pe degetul mic lucea amenințător. În dosul lentilelor ochelarilor, ochii sterși sclipeau, având o lucire de exaltare bolnavă. „Ochi de reptilă.“

Capul începu să-și schimbe forma. Se făcu mai lung, ca de șarpe. Pipa era acum o limbă subțire, despicată.

Știa că lăsase halucinațiile să preia controlul. Nu putea permite așa ceva. Asta era un coșmar. Știa cum să se descurce cu visele urâte.

„Ai nevoie de un plan.“

Trebuia să se miște dacă voia să scape, dar camera rotitoare era derutantă. Îi influența simțul echilibrului. Nimic nu părea solid sau consistent, nici măcar canapeaua pe care era culcată.

Canapeaua.

Să se ridice de pe canapea era clar un prim pas esențial. Pentru moment, gândirea logică nu era punctul ei forte, dar brusc fu foarte sigură că nu putea să iasă din cabinet dacă nu se ridica de pe afurisita canapea.

Camera era foarte deformată. Totul era greșit, dar știa cum ar fi trebuit să arate. „Oxlade te-a aruncat în abisul unui vis.“

Se forță să-și recapete autocontrolul, silind halucinațiile să se retragă. Mobila se așază din nou pe podea. Peretii și tavanul deveniră solide. Trase adânc aer în piept și se luptă să stea în poziție șezândă.

Oxlade era iritat. Se aplecă în față, cu ochii de viperă lucind.

–Culcă-te, domnișoară Smith. O să ametești dacă încerci să te ridici.

Cu încă un efort îndârjit de voință, reuși să-și legene picioarele pe marginea canapelei. Era profund recunoscătoare că se îmbrăcase în pantaloni pentru consultație. Asta nu însemna că alegerea unei ținute era doar un noroc. Nenumărate ore petrecute în cabinetele analiștilor de vise, psihiatri și terapeuți o învățaseră că de obicei era vorba și de o canapea. Mai descoperise că unii specialiști nu se dădeau în lături de la încercarea de a-și seduce clientele pe canapelele menționate. Era mai ușor să faci față unor astfel de situații când purtai pantaloni.

Când tălpile sandalelor cu baretă atinseră podeaua, își puse mâinile pe pernă de o parte și de alta a șoldurilor și se împinse, ridicându-se în picioare.

Preț de câteva secunde se clătină, îngrozită că avea să-și piardă echilibrul.

Oxlade lăsă jos carnetul de notițe, își scoase pipa din gură și se ridică repede.

–Domnișoară Smith, insist să te așezi imediat.

Ea îl ignoră, concentrându-se asupra ușii. Să iasă pe ușă era pasul doi al planului.

Încercă să meargă spre ușă și descoperi că nu se putea mișca pentru că Oxlade o înșfăcase de mână.

–Ia-ți mâna de pe mine, spuse ea.

Fu îmbucurător să constate că nu i se mai împleticea limba. Și vocea îi suna mai puternic. Câștiga control asupra coșmarului.

Oxlade o strânse și mai tare. Ochii îi luceau.

–Nu poți pleca. Nu înțelegi? Totul depinde de dumneata.

Ea încercă să se elibereze și se năpusti spre ușă.

Oxlade o trase înapoi.

–Nu poți să-mi întorci spatele, femeie proastă! Am nevoie de dumneata.

Ea pipăi cu mâna liberă și înșfăcă cel mai apropiat obiect greu, o scrumieră de sticlă. O aruncă stângaci spre capul lui Oxlade. El țipă, îi dădu drumul la mână și se trase înapoi, abia evitând lovitura.

–Trebuie să te calmezi, domnișoară Smith, gâfâi Oxlade. Ai o criză de isterie.

Ea se îndreptă din nou spre ușă, dar la jumătatea camerei își aminti de poșetă. N-o putea lăsa acolo. Avea nu doar niște bani înăuntru, ci și documente de identificare cu numele ei real.

Schimbă direcția și smulse poșeta de pe măsută. Când își dădu seama că Oxlade n-o mai luă de mână, se uită înapoi peste umăr. Exact la timp pentru a-l vedea băgând mâna într-un sertar și luând o seringă. Se năpusti spre ea.

–Nu-mi dai de ales, spuse el. Trebuie să te sedez. Nu te teme! O să mă asigur că primești ajutorul de care ai nevoie.

Cuvintele înfiorătoare veneau direct din străfundul unora dintre cele mai rele coșmaruri, cele care o duceau înapoi la vremea petrecută la Sweet Creek Manor. O străbătu alt val de panică. Îi trebuiau câteva secunde prețioase pentru a deschide ușa. Nu avea acele câteva secunde.

Oxlade se apropie de ea. Ținea seringă ca pe un pumnal.

–Regret că trebuie să fac asta, domnișoară Smith, dar este pentru binele dumitale.

Alte cuvinte dintr-un coșmar.

Lăsă poșeta jos și luă vasul mare de ceramică de pe măsută. Plin cu apă și cu un buchet impresionant de flori, era prea greu de ridicat, dar disperarea îi dădu putere. Își folosi ambele mâini pentru a-l arunca spre Oxlade.

El încercă să se ferească, dar fu prea târziu. Vasul îl lovi în mijlocul pieptului. Gemu, scăpă seringă din mână și se clătină înapoi. Apa și florile se vărsară pe el, udându-i costumul elegant croit, cămașa și cravata.

Dosul genunchiului i se lovi de marginea canapelei. Se prăbuși pe perne.

–Ești isterică, gâfâi el. Nu știi ce faci, ce am putea obține împreună. Îți interzic să părăsești încăperea!

Ea prinse cureaua poșetei, deschise ușa și se împletici în mica sală de așteptare.

Secrerara cu ochi reci se ridică în picioare, încremenită de șoc. O femeie de vârstă mijlocie se așează, înlemnită, în sala de așteptare cu mâna înmănușată încleștată pe un exemplar din *Reader's Digest*.

Maggie auzi cum ușa cabinetului se trânti în urma ei. Temându-se că Oxlade o urmărea, se întoarse și aproape că își pierdu echilibrul.

O cuprinse ușurarea când văzu că Oxlade se închisese în cabinet. Se auzi un clic când el încuie ușa.

Ea trase adânc aer în piept, își puse cureaua poșetei pe umăr și deschise ușa micii săli de așteptare. Era pe punctul de a ieși pe hol, dar se opri suficient pentru a privi înapoi spre femeia uluită cu revista în mână.

– Ascultă-mi sfatul, spuse Maggie. Găsește alt terapeut de vise.

Nu așteptă răspunsul. Ieși pe hol, trântind ușa în urma ei. Sprijinindu-se cu o palmă de zid pentru a se calma, se îndreptă prudentă spre scări.

Se întrebă dacă femeia înlemnită avea să-i urmeze sfatul. Se îndoia. Oamenii urmau rar sfaturile bune. Ea era un exemplu excelent al acestui defect de caracter. Pierduse șirul datărilor în care își spusese să renunțe a căuta un analist de vise care putea s-o ajute să învețe cum să capete un control mai bun. În schimb, iat-o fugind de la altă întâlnire dezastruoasă.

Emerson Oxlade ar fi putut ieși direct dintr-un film de groază – poate *Doctor X* sau *Dragoste nebună*¹ cu Peter Lorre.

Din fericire, nu-i știa adevăratul nume.

2

Adelina Beach

Cinci luni mai târziu...

Maggie se strădui cât putu să ignore cuierul, dar se dovedi imposibil. Se contura amenințător în colțul biroului firmei Sage Investigations, aruncând o umbră invizibilă asupra camerei înghesuite și sumar mobilate. Pe un braț de alamă atârna o pălărie. Pe altul era așezat un trenchi uzat.

Nici pălăria și nici trenchiul nu erau sursa energiei negative din cameră. Nu încăpea îndoială – cuierul era problema. Locul lui nu era în birou. Era greșit.

Își spuse că acel cuier nu era problema ei și încercă să se concentreze asupra motivului pentru care stătea în biroul unui detectiv particular – al treilea în acea zi – la ora 10.30 dimineața.

– Cineva încearcă să-mi șantajeze patroana, spuse ea. Vreau să-l găsești pe individ și să pui capăt amenințării de șantaj.

Sam Sage se aplecă în față și își încrucișă brațele pe birou. Nu era cum se așteptase ea. Cu siguranță, rolul îl prindea de minune. Avea acele trăsături hotărâte și mai degrabă intimidante și ochii reci, cu o expresie de genul „nimic nu mă poate surprinde“, ai unui bărbat care își pierduse orice fel de iluzii ar fi avut despre lume, dar era ceva mai mult la Sam Sage. Ea nu era sigură cât anume era acel *mai mult*, dar impresia că avea o profunzime ascunsă era nedeslușit de reconfortantă. Avea nevoie de un detectiv pe care să poată conta că avea să păstreze secrete.

În ciuda auzului său rece, de genul „am văzut tot“, ea avu impresia că îl luase prin surprindere. Era ca și cum el se așteptase ca altcineva

¹ Filme horror din anii '30 (n.tr.)

să-i intre în birou, dar, în schimb, aparuse ea. Acum încerca să decidă ce să facă în privința ei.

Pe de altă parte, poate că era pur și simplu surprins să aibă un client. Pălăria scumpă și costumul de comandă, cămașa albă și cravata în dungi sugerau că odinioară avusese succes, dar biroul sărăcăcios dovedea, evident, că nu mai era pe val. Sage Investigations se afla la etajul al doilea al unei modeste clădiri de birouri cu două etaje. La parter găseai o cafenea și un chioșc de ziare. Mergând pe hol, trecuse pe lângă ușile unei firme de secretariat și ale unei mici firme de contabilitate.

Mobilierul uzat reflecta bărbatul. Cândva, în decursul timpului, tapițeria și elementele decorative fuseseră îndepărtate, lăsând doar esențialul – un birou zgâriat din lemn, scaunul ce scârțâia din spatele biroului, două scaune pentru clienți și un fișier din metal cu urme de lovituri.

Mai erau un telefon, o lampă de birou din alamă cu un abajur din sticlă verde, un calendar de la Adelina Beach Garage & Service Station și o tavă pentru creioane și agrafe de birou. Totul părea că se potrivea în încăperea – totul în afară de cuier. N-ar fi trebuit să fie în birou, dar omul trebuia să aibă un loc de atârnat haina și pălăria, așa că ea presupuse că putea fi folosit drept un element de mobilier esențial în birou.

Sage tocmai citea ediția de dimineață a ziarului *Adelina Beach Courier*, cu călcâiele pantofilor de piele cățarați pe colțul biroului, când ea deschisese ușa cu puțin timp în urmă. Se ridicase imediat în picioare și își pusese sacoul de la costum. Ziarul era împăturit cu grijă lângă marginea biroului.

– Cât cere șantajistul, domnișoară Lodge? întrebă el.

– 1 000 de dolari.

Sam ridică din sprâncene.

– Șantajistul nu se încurcă cerând mărunțișuri.

– Biletul pretinde că va fi doar o singură cerere, dar sigur îți dai seama că, odată ce o extorcare e satisfăcută, urmează alta și alta.

– Am auzit de astea.

Ea ignoră sarcasmul sec. Citise destule cărți de Dashiell Hammett ca să știe că detectivii particulari vorbeau în felul ăsta. Se potrivea cu aerul cinic, plictisit.

– Fiecare editoralist cu rubrică de consiliere primește scrisori de la maniaci, dar asta e diferită, continuă ea.

– Faci muncă de editoralist?

– Lucrez pentru unul.

Ea scoase plicul din poșetă și îl puse pe birou în fața lui.

El îl studie puțin.

– E pentru Mătușa Cornelia, pe adresa *Adelina Beach Courier*.

– L-am primit azi-dimineață. A venit într-un sac de corespondență de la cititori trimis pe adresa patroanei mele de la editorul ziarului *Courier*.

Sam se uită la plic.

– Fără adresa expeditorului, dar are ștampilă de L.A. De ce e diferită scrisoarea asta?

O întrebare îndreptățită. Cel puțin era atent. Asta era încurajator.

– E foarte precisă, spuse ea. Cineva pare să creadă că Mătușa Cornelia e răspunzătoare de moartea unei femei pe nume Virginia Jenaway.

– Cine e Mătușa Cornelia?

– Eu, deocamdată.

– Numele dumitale e Cornelia Lodge? întrebă Sam. Aveam impresia că ai spus că te numești Margaret Lodge.

– Numele meu e Margaret Lodge. Lucrez pentru adevărata Mătușă Cornelia, Lillian Dewhurst. Pentru moment, e plecată din țară într-o călătorie în Mările Sudului. Mă ocup de rubrică în locul ei câtă vreme e plecată. Așa că da, pentru moment sunt Mătușa Cornelia, dar cine a trimis scrisoarea nu are de unde să știe asta.

– Ești sigură că șantajistul nu te-a vizat pe dumneata în scrisoare?

– Bineînțeles că sunt sigură. Habar n-am cine e Virginia Jenaway – sau mai degrabă cine a fost.

– Jenaway, repetă el.

– Îmi dau seama că toate astea sună puțin confuz, domnule Sage.

– Puțin, spuse el.

Ea oftă.

– Evident, informațiile vin prea repede pentru dumneata.

– Nu-i prima dată când mi se întâmplă. Sunt obișnuit. Te rog, continuă.

Poate că nu era prea ager. Un gând deprimant. Deja ajunsese la concluzia că nu voia să angajeze pe nici unul din ceilalți doi detectivi particulari din oraș. Îi interviewase pe amândoi – rapid – în acea dimineață. Adelina Beach era o comunitate plăcută, chiar la marginea orașului Los Angeles. Găzduia o mulțime de celebrități și se lauda cu niște cartiere comerciale exclusiviste. Nu găseai prea mult în materie de cartiere sordide, dar concurența lui Sage reușise să le găsească pe cele două care chiar existau.